

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 3/2012

ročník XI

číslo vychází 7. října 2012

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Římanům 12, 2b

Milé sestry a bratři,

když mluví apoštol Pavel o věku tomto, nemá na mysli přesný časový údaj. Myslí tím spíš na všechno, co v našem světě a v našem životě neukazuje k tomu, k čemu nás vede Kristovo evangelium. A tak jde hlavně o to, **jaký vliv má naše víra na vše, podle čeho se v životě a jeho vztazích a očekáváních orientujeme.** V řeckém originále použije apoštol pro nepřizpůsobivost výraz, ve kterém i tomu, kdo neumí řecky, zaznívá slovíčko s c h é m a (mé synschématídze the). Nepřizpůsobujte se schématům tohoto věku....

Myslím, sestry a bratři, že se i v dnešní době vytvářejí schémata myšlení a jednání, kterým bychom se jako lidé oslovení Kristovým evangeliem přizpůsobovat neměli. Jak snadno se dnes hodnota a kvalita lidského života začíná zcela falešně posuzovat podle toho, na co člověk stačí, zda je zdravý nebo nemocný, podle úspěšnosti nebo neúspěšnosti a podle toho, jestli je mladý nebo starý. Není to jedno z těch nebezpečných schémat tohoto věku? Nebo falešné a nepravdivé schéma, že ve všem rozhodují jen sobecké zájmy a všelijací podvodníci a tuneláři a že navrch mají vždycky jen ti s tvrdými lokty a ti, kdo dovedou s patřičnou razancí prosadit své zájmy. Tam, kde se ocitáme v nebezpečí, že tomuto zjednodušujícímu pohledu sami začneme podléhat a věřit, otvíráme evangelium a nechme se inspirovat jeho zaslíbeními a výhledem Ježíšových blahoslavenství k zemi, kterou nakonec obdrží lidé tiší. Třeba pak i dnes objevíme takových lidí ve svém okolí víc, než jsme očekávali.

Nepřizpůsobujme se tomuto věku, ale čerpejme svou naději a někdy i odvahu k jinakosti. z evangelia. To je dobrá apoštolova rada i pro náš život. Ale buďme si zároveň vědomi, že to slovo míří vždycky nejprve na nás. Jak často i v církvi, kde se každou neděli připomíná evangelium, podléháme falešnému schématu myšlení, že budoucnost našich sborů je závislá pouze na tom, jestli na

to budeme finančně mít. I když zůstaneme realisty a nebudeme si vytvářet nějaké vzdušné zámky, přesto platí, že také naději pro budoucnost našich společenství čerpáme, díky Bohu, odjinud.

A tak považuji tuto dávnou Pavlovu výzvu i v dnešní době za aktuální a potřebnou. Jen si ji rozříkáváme do naší situace v církvi i mimo ni. Spolu s apoštolem věřím, že právě evangelium nás od všech falešných schémat myšlení a jednání vnitřně osvobozuje a osvobozovat chce. Proto je tu také Pavlova výzva ke stálé proměně mysli pod vlivem Kristova slova. Potřebujeme ten stálý rozhovor s Kristovým slovem do mnoha otázek dnešní doby, na které jen nesnadno hledáme odpovědi. Každá nedělní bohoslužba je pro nás příležitostí k tomu, abychom se otvírali tomu novému a osvěžujícímu, co přichází od Pána Boha a přijímali to jako orientaci a posilu do dalšího týdne. Když tu pak apoštol v závěru mluví o rozpoznávání, toho, co je Boží vůle a co je dobré, použije termínu, který můžeme vyjádřit slovy: **zkoumejte, abyste mohli rozlišovat.** Je to něco stále otevřeného a neukončeného, co je třeba dělat vždycky znovu. Zkoumejte, co je dobrá Boží vůle. V tom ať jsou nám zdrojem pomoci i naše sborová setkání v tomto novém školním roce.

Petr Firbas, kazatel sboru

Na sborovém dětském táboře v Luhu u Čími (9.-15.7.2012)

Letošní tábor jsme prožili v blízkosti Slapské přehrady, v krásném lesním prostředí areálu, který patří bratru faráři Samuelu Hejzlarovi staršímu a jeho rodině. Zúčastnilo se 11 dětí, od pěti do třinácti let, vařila nám ses. Alice Chamrádová a já s Jiřím Eliášem jsme připravovali programy a dohlíželi na to, aby

osazenstvo příliš nezvlčilo. Tam, kde bylo potřeba, pomohla také Martina Pokorná. Měli jsme k dispozici samostatný srub s otevřenou polní kuchyní v přízemí a jednoduchou noclehárnou pod štítem, kde spala část táborníků. Ti otužilejší si postavili tři stany. Hejzlarovi mají v nedaleké vltavské zátocy vlastní molo a malou „lodní flotilu“, takže jsme mohli skoro každý den dopoledne vyrážet na Vltavu. I ti nejmenší si statečně zaveslovali a výpravy na vodu se setkaly mezi účastníky s velikým ohlasem. Ale nechodili jsme jen na loď. Celý týden jsme si vyprávěli příběh o Josefovi a jeho bratrích, který

jsme pak spoluprožívali při táborových úkolech a hrách, které na biblické vyprávění navazovaly. Tak jsme třeba cestou necestou putovali s Josefem do Egypta, vyráběli roucho proměnných barev, ztvárňovali představu Egypta a života v něm, táhli pytle s obilím z Egypta do Kenaánu a zpět zase Benjamina Daška, který tak, díky svému jménu, mohl věrohodně zahrát roli nejmladšího Josefova bratra. Hodně legrace jsme zažili při večerních hrách u ohně.

Občas jsme sice trochu zmokli, ale pohromy a vichřice nás minuly, až na poslední téměř dvouhodinovou průtrž těsně před odjezdem domů. Ale to už jsme měli všechno v suchu sbaleno. Tábory mají smysl především v tom, že se můžeme navzájem poznávat docela jinak, než ve svátečním v kostele. A to je vždycky malé dobrodružství. Každý jsme jiný a během týdne, kdy jsme spolu od rána do večera, se to projeví. Tím víc jsem si vážil toho, že jsme se i na lodích mohli jeden na druhého spolehnout a že všichni během táborových her respektovali, že někdo je starší a silnější a jiný menší a slabší. Měl jsem radost, že to i v tak věkově rozmanité skupince fungovalo. Mým největším zážitkem byly závěrečné malé nedělní týmové polní bohoslužby pod širým nebem, do kterých přispěli všichni, i ti nejmenší. Děkovali jsme za to, co jsme mohli prožít i za to, že jsme nemuseli téměř použít táborovou lékárnu a nikomu se nic vážného nestalo. Několik fotografií tomto čísle sborového dopisu vám snad něco z táborové atmosféry přiblíží. Naše poděkování patří také manželům Hejzlarovým, kteří na svém pozemku umožňují taková setkání, za jejich

vstřícnost, se kterou se starali, aby nám nic důležitého nechybělo, přestože měli v té době v hlavní budově asi 70 táborníků z dobříšského sboru a okolí. Díky Alici a Jirkovi za pomoc a také všem mladším a nejmladším táborníkům za společenství, ve kterém nám s nimi bylo dobře. Jeden z nich se s vámi ještě podělí o svůj největší zážitek:

Můj největší zážitek z prázdnin

Můj největší zážitek z prázdnin byl, když jsem byl s farářem na letním táboře v Luhu u Čimi. Jednou částí táborové hry o Josefovi ze Starého zákona byla noční hra. Hra spočívala v tom, že jsme byli rozmístěni po lese za tmy a museli jsme tam být potichu asi dvacet minut a prožít si, co asi zažíval sám Josef, když ho bratři hodili do studny. Já a můj kamarád Metoděj jsme seděli v lese na kládách u potůčku a pozorovali jsme světlušky. Okolo nás byla černá tma, ani měsíc nebylo vidět. Poslouchali jsme zvuky lesa, šumění potůčku, bzučení hmyzu a praskání větviček. Musím přiznat, že jsem měl strach a v té tmě se mi honily hlavou myšlenky. Vzpomínal jsem si na samé veselé a zábavné věci. Čas plynul velice pomalu. Když jsem si myslel, že v tom lese budeme snad až do rána, přišel pro nás farář Petr a řekl nám, ať už jdeme, že čas uplynul. Když jsme dorazili zpět do tábora, ještě dlouho jsme nemohli usnout. A tak jsme si vyprávěli o tom, co jsme zažili v lese.

Josef Mrklas (10 let)

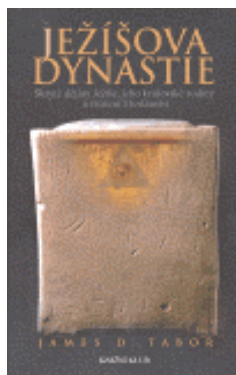

Nad knihou Jamese Tabora *Ježíšova dynastie*

Praha: Knižní klub, 2007.

Knihu, která se mi dostala do ruky až 5 let po vydání, jsem otevíral se skepsí, která vydržela přes úvodní archeologicky zaměřené kapitoly. Musel jsem však uznat, že nálezy hrobky s vytesanými jmény shodnými s příslušníky Ježíšovy rodiny (Josef, Juda, Jakub, Jehošua, Marie) jsou skutečně pozoruhodné a autor o nich referuje zasvěceně. Teprve pečlivá a kvalifikovaná práce s textem mě přesvědčila, že se jedná o mimořádnou knihu. Autor detailně zkoumá literární prameny prvních staletí, zejména Nový zákon, deuterokanonické knihy, spisy církevních otců i další, laikovi méně známé zlomky. Jeho velkou oporou jsou díla Josefa Flavia.

Otcem a zakladatelem mesiášského hnutí byl Jan Křtitel. Původně měli být mesiáši dva: král a kněz. Tento

model Tabor vidí v dvojici Mojžíš – Aron, a pak jeho indicie vyčetl v proročích (tato interpretace patří podle mého k těm méně přesvědčivým v jeho knize). Důkladně ohledává rodokmeny Ježíšových a Janových rodičů a dochází k závěru, že obě rodiny v sobě měly davidovskou krev. Jan a Ježíš, oba tedy z Davidova kmene, vstoupili do tohoto modelu, křtili a měli houf následovníků. Jádrem skupiny však byla právě Ježíšova rodina – jeho bratři. Jakub Alfeův, Joses i Šimon – zélóta jsou podle něj Ježíšovi bratři. Alfeus – Kleofáš byl údajně bratrem Josefa, který se podle levirátního zákona oženil s Marií, matkou Ježíšovou, po Josefově předčasné smrti.

Jedním z ideových zdrojů Janovy a Ježíšovy mesiášské skupiny bylo esejské hnutí a jeho literatura. Po Janově smrti převzal úkol Ježíš sám, ale nikdy se nepovažoval za důležitějšího než Jan. Po Ježíšově smrti se sloupy hnutí v Jeruzalémě stali Ježíšovi bratři v čele s Jakubem Spravedlivým, po něm ještě Juda a Šimon (úmrtí až 106 n.l.). Petrovu roli, jakožto první „hlavy“ církve, Tabor zpochybňuje. Ježíšovi bratři Jakub a Juda jsou zároveň podle Tabora autory po nich pojmenovaných novozákonních epištol. Všichni vůdci dynastie – Ježíšovi bratři, kromě Judy, o jehož smrti se nic neví, byli popraveni Římany. Ježíšova mesiášská skupina, místně vázaná na Judeu a hlavně Jeruzalém, byla po roce 70 rozptýlena. Většinou církví v řecko římském prostředí, jež byla pod vlivem Pavlovým, byla pak zatlačena do pozadí a zapomenutí. Evangelia a Petrovy epištoly byly redakčně upraveny rovněž pod vlivem Pavlovy teologie. Za autentické výpovědi Tabor pokládá Didaché a především pramen Q. Za dalšími zdroji nezfalšovaných historických údajů se vydává do Tomášova evangelia a (údajně původní) hebrejské verze evangelia Matoušova.

Faktografického materiálu (archeologických nálezů a dobových písemných pramenů) je poskrovnu, takže Tabor musí užívat literárně kritické analýzy a dedukce. Literárně a textově kritická práce autora je precizní a přesvědčivá. V některých detailech se sice dopouští závěrů ukvapených nebo málo odůvodněných - pokud mohu soudit -, ale v celku kniha vyznívá logicky a střídavě.

Knih je de facto rekonstrukcí biografie Ježíše a jeho rodiny, avšak v odlišném podání, než je všeobecně přijímané křesťanské porozumění Ježíšovu příběhu.

Taborův příběh Ježíše jakožto židovského mesiáše zapůsobí na řadu čtenářů z řad křesťanů nedůvěryhodně, místy i pohoršlivě až hereticky. Pro odmítnutí knihy však nebude stačit pouhé rozhořčené „Ne“. To by proti archeologicky, historicky a textově kriticky fundované Taborově argumentaci, hojně pracující i s biblickými texty, vyznělo neadekvátně a dětinsky. Do autorovy koncepce pochopitelně nezapadá např. Mariino panenství a Ježíšovo vzkříšení. Taborova Ježíše by zřejmě mohli bez větších námitek přijmout Židé.

Na konci knihy autor formuluje jeden z hlavních motivů pro její sepsání a vydání: Soudí, že jeho závěry poslouží ke sblížení monoteistických náboženství – křesťanství, judaismu a islámu. Zde se však odvažují oponovat. Všechna tři náboženství jsou (snad?) vnitřně mírumilovná a tyto tři víry mohou při troše dobré vůle existovat pokojně vedle sebe - i bez této knihy. Nepřátelství, nevraživost a nedůvěru působí až povýšení některého náboženství, případně některého směru křesťanství na státní ideologii a politiku. Křesťanství může dát k dispozici dva tisíce let truchlivých, leč poučných zkušeností. Ti, kteří chtějí slyšet slova o možném smíření a sblížení a uskutečňovat je, nesedávají na vysokých postech s politickou odpovědností. Bohužel. Autor účinky své knihy na náboženské ideology a politiky přecenil, ale bylo by hloupé mu vytýkat dobrý úmysl.

Knihu doporučuji k pozornému přečtení. Spolu s knihami Israele Finkelsteina (Odkrývání Bible, David a Šalomoun), které pojednávají o starozákonní archeologii, nabízí tento průhled do novozákonní archeologie novou perspektivu pro nahlížení na biblické příběhy. Perspektivu v mnohém znepokojující, avšak nepominutelnou.

Martin Hrubeš

Zamyšlení nad zákonem o tzv. církevních restitucích

Návrh zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi). To je název dokumentu, který byl v posledních měsících projednáván v parlamentu a propírán v médiích. V průběhu těch diskusí jsem se až později aktivně snažil informovat o zákoně a vyhledat poučená stanoviska, která by mi pomohla ujasnit si na věc názor. Až poté jsem s překvapením pozoroval, jaké předsudky vůči církvím – zejména té katolické – je dnes možné v demagogické kampani resuscitovat. Vrcholem jsou billboardy s rukou kněze dychtivě nataženou po naditém měšci s penězi. Nejde jen o katolíky: na podobných plakátech by právě tak mohla přistát figurovat ruka s křivými prsty a prsteny, vykukující z židovského kaftanu, nebo ruka strýčka Sama apod. Na ruku v evangelickém taláru by asi „masy“ patřičně nereagovaly, neboť by netušily, o co jde, ale co není dnes, může být příště. Církev a již pozapomenuté předsudky vůči nim se pro dotyčné strany staly nástrojem předvolebního boje. To nepochybně poškozuje „píár“ církví ve vztahu k veřejnosti. Nejsem si jistý, ale možná že i „píár“ může nějak zasáhnout misijní působení.

Návrh zákona i hovor o církevních restitucích vycházejí ze zásady, že

ukradený majetek má být vrácen a odblokované pozemky umožní rozvoj potřeby obcí. Začátkem září se Miloš Rejchrt v rozhovoru pro Hospodářské noviny k té první zásadě sice přihlásil, ale dodal k tomu, že co nebylo ukradené, nemělo by být vráceno resp. nahrazováno. Zákon podle něj nepravdivě mluví o náhradách: na rozdíl od římskokatolické církve není pro ČCE vůbec zřejmé, za co by se jí mělo náhrad dostat. To je námitka, kterou asi nelze jen tak přejít. V letošním sedmém Protestantu skupina osobností zveřejnila prohlášení „Křesťané proti zákonu o církevním majetku“. Říkají, že církev „začíná od majetku“ místo od Božího království. Nevidím, že by církev a jejich pracovníci u majetku začínali nebo končili. Dále píší, že stát se takto zbavuje zodpovědnosti za sociální služby a péči o památky, zatímco by naopak finanční účast státu na tyto oblasti měla být větší. Nevím, nakolik máme tyto argumenty používat na té či oné straně. K péči o památky jsme jako křesťané nepochybně nebyli povoláni, měli bychom se prostě starat o prostory sloužící živé bohoslužebné, pastorační a podobné praxi. K sociálním službám povoláni jsme, ale nejde primárně o zakázku a zájem státní, ale o zakázku od Boha. Mám pocit, že používání podobných vedlejších argumentů nám ukazuje, že neumíme necírkevní veřejnosti možná ani přibližně sdělit, proč tu jsme hlavně a především.

Nevím, zda má tento návrh zákona ještě šanci na politické znovuoživení. Každopádně myslím, že každého z nás staví před otázku, která jistě nemá být naším hlavním zájmem, ale prostě na ní musíme myslet všichni: Co budeme dělat po odluce církví od státu, ke které dříve nebo později patrně dojde? Najdeme sami u sebe dostatečnou nejen finanční obětavost, dokážeme přesvědčit podporovatele, kterým se činnost církve zdá být smysluplná? (Potažmo: co mají lidé, podnikatelé, úřady v místě našeho sboru z přítomnosti ČCE?) Budeme ochotní a schopní těmito cestami zajistit chod velkých i malých sborů? Kolik jich bude konfrontováno s hrozbou zrušení farářského místa? V téhle věci nám jakákoli dotace od státu nepomůže, nechceme-li ji použít jen jako odkladný prostředek na udržovací náklady.

Až si ujasníme, jak se stavíme k těmto či podobným otázkám, může nás napadnout, zda s Boží pomocí nejsme již nyní – někdo více, někdo méně – svobodni vzít odpovědnost za záležitosti své církve do „svých rukou“ a nečekat, až k tomu budeme donuceni „shora“ – se státním darem do „začátku“ či bez něj.

Štěpán Zbytovský

Milé sestry a bratři,

v souvislosti s probíhajícími spory o restituci církevního majetku a rozhovorem o budoucím samofinancování církve vás chci aspoň rámcově seznámit se způsobem hospodaření našeho farního sboru. Zpráva o hospodaření sboru a schválení výroční účetní uzávěrky a rozpočtu na kalendářní rok je součástí každého výročního sborového shromáždění, která se koná většinou začátkem března.

Hlavními příjmovými složkami sboru jsou jednak **nedělní sborové sbírky, salár** (dobrovolné příspěvky členů sboru), **dary členů i nečlenů sboru** a v případě našeho sboru také **nájemné a příspěvek na opravy za byt 2+1 v přízemí farní budovy**. Synod naší církve doporučuje členům církve salár ve výši 3-5 % čistých ročních příjmů. Pro vaši informaci činili v roce 2011 sborové sbírky 31000 Kč, salár 166160 Kč, dary 6100 Kč a nájemné s příspěvkem na opravy 72000 Kč.

Kromě běžných provozních výdajů sboru a naléhavých oprav ve farní budově, je každý sbor naší církve povinen odvádět **tzv. seniorátní a celocírkevní repartice**. Ze seniorátních repartic je financován nutný provoz seniorátu, z celocírkevních repartic náklady na synod ČCE, příspěvky na práci s mládeží, dětmi, vzdělávání členů církve a pod. Výše se každý rok mění, v roce 2011 činil odvod seniorátních repartic pro náš sbor 6412 Kč, celocírkevních 11707 Kč.

Každý sbor, který má svého kazatele na plný pracovní úvazek, odvádí pak povinně do celocírkevního **personálního fondu** pevně stanovenou částku, která v roce 2011 činila 71000 Kč, ale rok od roku se mírně navyšuje (pro rok 2013 se počítá s částkou 78500 Kč). Celocírkevní hospodaření s personálním fondem má přísná pravidla: 80% peněžních prostředků jde na doplnění platů kazatelů ČCE, 5% jde na fond solidarity, ze kterého se pomáhá sborům v tíživé finanční situaci. 15% vybraných peněžních prostředků je dlouhodobě investováno a tvoří aspoň maličkou zálohu pro případ, kdyby se musela ČCE financovat sama.

Během roku vypisuje pak synod ještě asi 12 povinných celocírkevních nedělních sbírek, které slouží například k různým sociálním účelům, k podpoře církevního školství, na stipendia církevních bohoslovců, k navýšení celocírkevního fondu půjček a darů na stavební účely a větší opravy farních sborů. Kromě toho vybíráme vždy v květnu a červnu na tzv. Jeronymovu jednotu, ze které jsou poskytovány dary sborům při nutných velkých stavebních akcích. V roce 2011 činil odvod celocírkevních sbírek v našem sboru 18650 Kč.

Poslední informace se týká peněz ze státního rozpočtu, které jsou zatím, do přijetí nějaké podoby restitučního zákona, určeny na kazatelské platy. V současné době tvoří příspěvek ze státního rozpočtu asi 80% kazatelského

platu, zbytek (částečně základ i pohyblivé složky mzdy) je dorovnáván z celocírkevních prostředků personálního fondu.

Petr Firbas, kazatel

K probíhajícímu rozhovoru o záměru znovu postavit na Staroměstském náměstí mariánský sloup otiskujeme pro Vaši informaci aktuální stanovisko synodní rady ČCE z 21.června tohoto roku:

Synodní rada ČCE k záměru znovu postavit na Staroměstském náměstí mariánský sloup

Záměr obnovit na Staroměstském náměstí mariánský sloup, jak si jej jako svůj jediný cíl již v roce 1990 předsevzala Společnost pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, dostal stanoviskem pražského primátora MUDr. Bohuslava Svobody nový podnět. Od chvíle, kdy primátor oficiálně prohlásil, že město s obnovením sloupu počítá již letos, se opět rozvířily diskuse, které nás provázejí po celou dobu naší svobodné historie. Argumenty pro i proti, argumenty historiků, architektů, protestantů, římských katolíků, prostých členů církvi i církevních představitelů se na stránkách médií střídají a rovnou měrou tento záměr podporují i odmítají.

Existuje mnoho dobových dokumentů, které mluví pro obnovu sloupu i pro zdrženlivost v této věci. Pro současnou českou společnost nebude případná existence sloupu na Staroměstském náměstí znamenat téměř nic. Dá se očekávat, že se tento monument stane jen jedním z artefaktů, které se nacházejí v prostoru historicky a společensky exponovaného náměstí.

Společenství křesťanských církví, především těch, se kterými je spjata historie křesťanství v Čechách, však obnova sloupu citelně poškodí. Pro křesťanské církve, dnes již ve společnosti menšinové, bude tento krok s velkou pravděpodobností znamenat oslabení díla společného zvěstování evangelia a věrohodného nesení víry v Ježíše Krista, které jsou společnou věcí římskokatolické církve i

církví ostatních. Zamýšlený krok nás vzájemně vzdálí, uvrhne zpět do minulosti a napomůže tomu, abychom na sebe znovu hleděli s větší nedůvěrou.

Synodní rada Českobratrské církve evangelické považuje vyhlášení primátora města v této věci za nešťastné a záměr obnovy původní podoby mariánského sloupu za ekumenicky zraňující. Domníváme se, že na místě, kde se dlouhodobě střetávaly náboženské proudy a konfese, by bylo lépe než repliku původního sloupu s jeho symbolikou a výjevy postavit monument, který by byl symbolem smíření, ekumenické vstřícnosti a spolupráce na duchovní obnově společnosti. Takového počínu, který smysluplně otevře pohled směrem do společné budoucnosti, se synodní rada ČCE může účastnit.

Program farního sboru v Praze - Horních Počernicích v říjnu a listopadu 2012

- 7.10. bohoslužby v 9.30 kazatel: br. farář Tomáš Bísek
- 14.10. bohoslužby v 9.30
- 21.10. bohoslužby **díkůčinění s Večeří Páně v 9.30**
- 28.10. bohoslužby v 9.30
- 4.11. bohoslužby v 9.30
- 11.11. bohoslužby v 9.30 **s presbyterskou ordinací br. kurátora Martina Hrubeše**
- 18.11. bohoslužby v 9.30. kazatel: br.kurátor Martin Hrubeš
- 25.11. bohoslužby v 9.30 (poslední neděle církevního roku)

Staršovstvo se sejde 6. listopadu 2012

Biblické hodiny vždy v 18.30

út 9.10. u Eliášových v Klánovicích	čt 18.10. na faře
út 23.10. u ses. Pfannové v Újezdě nad Lesy	út 30.10. na faře
út 6.11. na faře	út 13.11. u Eliášových v Klánovicích
čt 22.11. na faře	út 27.11. u ses. Pfannové v Újezdě nad Lesy

Biblické hodiny pro děti v zelenečské škole: zatím ve čtvrtek 12.45

Střední generace se bude scházet vždy druhý čtvrtek v měsíci v 19.30

11.10. u Daniely a Tomáše Bískových

8.11. místo je ještě v jednání

Výuka němčiny: Vždy ve středu v 19.00 na faře

Ekumena: **Od pondělí 22.10. se vždy v 19.30** bude v naší sborové modlitebně scházet ekumenický pěvecký sbor k nácíku adventních a vánočních písní

Seniorát: 10.11. konvent Pražského seniorátu

Srdečně zveme všechny do všech shromáždění našeho sboru!

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú. 243959339/0800, Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>